

Σώζει από όλες τις θλίψεις!

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πολλές δυστυχώς οι θλίψεις στή ζωή μας: φτώχεια, στέρηση, αποτυχία, συκοφαντία, άδικία, εκμετάλλευση, έγκατάλειψη, ασθένεια, θάνατος. Όλα αυτά στενοχωρούν τήν ψυχή μας, κάνουν πικρή, κατάπικρη, συχνά και μαύρη τή ζωή μας. Πόσες φορές λέμε, «δέν άντέχω άλλο», «δέν μπορώ πιά», «έφθασα στά όριά μου»! Νά βρισκόταν κάποιος νά μέ στηρίξει στή θλίψη μου, νά μέ βοηθήσει νά ξεπεράσω τή δοκιμασία, νά μέ λυτρώσει τελικά άπ' όλα τά βάσανά μου...

Ο Δαβίδ, πού πέρασε μέ πολλές θλίψεις και περιπέτειες τή ζωή του, στον 33ο Ψαλμό ύμνεί μέ βαθιά και ειλικρινή εύγνωμοσύνη τόν Κύριο, διότι Έκείνος εισακούει τις δεήσεις τών πτωχών, τών ταπεινών και αδυνάτων ανθρώπων, πού μέ έμπιστοσύνη στή δύναμη και τήν αγάπη του καταφεύγουν σ' Αυτόν και ζητούν τή βοήθειά του. Και μέ πολλούς και θαυμαστούς τρόπους τούς άπαλλάσσει από τά δεινά τους και τούς χαρίζει άδιατάρακτη εύτυχία. «Έκέκραξαν οι δίκαιοι, και ό

Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καί ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς» (στίχ. 18). Απευθύνθηκαν στον Κύριο μέ κραυγή ισχυρή οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι καί ὁ Κύριος τούς ἀκούσε μέ προσοχή καί ἐκπλήρωσε τά αἰτήματά τους καί τούς γλύτωσε ἀπ' ὅλες τις θλίψεις τους.

Εἶναι ἀλήθεια πού παρηγορεῖ, συγκινεῖ καί στηρίζει τις ψυχές μας, ὅτι ὁ Θεός τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἀπειρος, ὁ παντοδύναμος καί παντοκράτωρ Κύριος, Αὐτός πού ἀκατάπαυστα Τόν ὕμνουῦν μυριάδες ἀγγέλων, συγκαταβαίνει μέ ἀπέραντη ἀγάπη ἀπό τό ὕψος τῆς ἀπροσίτου δόξης του νά εἰσακούει τις προσευχές τῶν μικρῶν ἀνθρώπων, νά ἀσχολεῖται μέ τις θλίψεις τους καί νά δίνει λύσεις στά προβλήματά τους.

Ὅλοι ἀσφαλῶς ἔχουμε δεῖ στή ζωή μας τό χέρι τοῦ Θεοῦ, ζήσαμε θαυμαστές καί σωτήριες ἐπεμβάσεις του στή ζωή μας. Ἄγγελο εἶχαμε, λέμε, ἅγιο εἶχαμε, πώς τά ἔφερε ὁ Θεός καί ξεφύγαμε ἕναν τόσο μεγάλο κίνδυνο! Πώς συνέβη ἐκείνη ἡ σύμπτωση καί τό ζήτημα πού μάς ἀπασχολοῦσε βασιανιστικά, τακτοποιήθηκε τόσο ἀπλά καί ἀπροσδόκητα! Πώς, ἐνώ μάς εἶχαν ἀπογοητεύσει οἱ γιατροί, κατόπιν πήραν ἄλλη τροπή τά πράγματα καί ἀποκαταστάθηκε πλήρως ἡ υγεία! Πώς ἐνώ δέν εἶχαμε καμιᾶ ἐλπίδα, ἦλθε ἡ λύση στό πρόβλημά μας, ἦλθε ὁ διορισμός, ἦλθε ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἀδικίας! Πώς ὅλα αὐτά!

Υπάρχει Θεός, Πατέρας φιλόανθρωπος καί στοργικός, πού φροντίζει γιά τά κρίνα τοῦ ἀγροῦ καί τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτός πολύ περισσότερο φροντίζει γιά τά λογικά του πλάσματα, τούς ἀνθρώπους, μάλιστα γιά ἐκείνους πού θέλουν νά εἶναι παιδιά του ὑπάκουα καί προσπαθοῦν νά ζοῦν σύμφωνα μέ τό νόμο του καί ἀγωνίζονται νά συμμορφώνονται πάντοτε μέ τις ἐντολές του. «Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καί ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καί ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς». Ναί! Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια. Αὕτη εἶναι ἡ ἐμπειρία τῶν δικαίων, πού στις θλίψεις τους στρέφονται στόν Θεό καί μέ θερμές ἱκεσίες ζητοῦν τή βοήθειά του.

Ὅμως υπάρχουν καί περιπτώσεις κατά τις ὅποιες οἱ θλίψεις παραμένουν, ἡ ἀδικία ἐπικρατεῖ καί μένει ἀτιμώρητη, ἡ ἀνέχεια ἐξακολουθεῖ νά μάς ταλαιπωρεῖ, ἡ ἀσθένεια νά μάς βασανίζει. Τί ἰσχύει τότε; Μάς ξέχασε ὁ Θεός; Δέν ἀκούσε τις προσευχές μας;

Τήν ἀπάντηση στό δύσκολο αὐτό ἐρώτημα μάς τή δίνει ὁ Μέγας Βασίλειος καθώς σχολιάζει τόν ψαλμικό στίχο πού ἀναλύουμε: “Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι”· οὐδέν μικροπρεπές, οὐδέ γήινον, οὐδέ ταπεινόν ἐπεζήτησαν. Διά τούτο αὐτῶν παρεδέξατο τήν φωνήν ὁ Κύριος, “καί ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς”. Οὐ τοσοῦτον ἀπολύων αὐτούς τῶν οχληρῶν, ὅσον κρείττονας τῶν συμβαινόντων κατασκευάζων». «Ἐκέκραξαν» οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι καί δέν ζήτησαν ἀπό τόν Θεό κάτι μικρό, γήινο καί ἀσήμαντο. Γι' αὐτό ἀκούσε τή φωνή τους ὁ Κύριος καί τούς ἔσωσε ἀπ' ὅλες τις θλίψεις τους. «Ὅχι τόσο μέ τό νά τούς

άπαλλάξει άπ' όσα τούς ένοχλούν, αλλά μέ τό νά τούς καταστήσει άνωτέρους τών δοκιμασιών πού τούς βασανίζουν.

Δέν είναι δύσκολο για τόν Θεό νά μάς κάνει όλους πλούσιους. Είναι όμως πολύ άνώτερο νά μάς δίνει τή δύναμη νά άντέχουμε τή στέρηση. Μπορεί σέ μιά στιγμή νά μάς απαλλάξει άπό μιά βαριά άσθένεια. Είναι όμως πολύ θαυμαστότερο νά μάς χαρίζει ύπομονή, έλπίδα και διάθεση δοξολογίας μέσα στους πόνους μας. Μπορεί άκόμη νά μάς χαρίζει παράταση ζωής και νά μάς λυτρώνει άπό τό θάνατο. Είναι όμως πολύ άνώτερο νά μάς οπλίζει μέ άφοβία και θάρρος μπροστά στό θάνατο και νά στολίζει τήν ψυχή μας μέ τόν πόθο τής αιωνίου ζωής. Είναι πολύ άπλό για Εκείνον νά μάς απαλλάξει άπό μιά άδικία. Δέν είναι όμως πολύ πιο ύπέροχο νά μπορεί ό άδικημένος, μέ τή δύναμη τού Θεού, νά σηκώνει τήν άδικία, νά συγχωρεί αυτούς πού τόν άδικούν, νά προσεύχεται για τούς έχθρους του και νά κερδίζει τόν Παράδεισο μέ τήν ταπείνωση και τήν άνεξικακία του, συγχρόνως δέ νά διδάσκει μέ τόν τρόπο του αυτούς πού τόν άδικούν;

Νά εύγνωμονούμε τόν άγιο Θεό όταν μάς λυτρώνει άμεσα άπό τις θλίψεις μας. Νά Τόν δοξάζουμε πολύ περισσότερο όταν μάς δίνει τή δύναμη νά τις άντέχουμε. Και νά Τόν εύχαριστοϋμε πού μέσα στό καμίνι τών θλίψεων καθαρίζει τις ψυχές μας και τις έτοιμάζει για τήν αιώνια δόξα και χαρά τής Βασιλείας του, όπου δέν θά ύπάρχει καμία λύπη, κανείς πόνος ή στεναγμός, αλλά ζωή άτελεύτητης χαράς.

Πηγή: theomitoros.blogspot.gr